

**ДНЕВНИК
НА МАРТЕНСКИТЕ
МУЗИКАЛНИ
ДНИ**

„ПРЕГЪРНЕТЕ СЕ, МИЛИОНИ!“

сиен идеи на класическата епоха. Тази мисъл е адресирана към сърцата на милионите, към огромна и подчертано демократична аудитория. И ако тя достигне до всеки подготвен или не слушател в залата, накарва го да изживее разтърсващия конфликт на Алерго, буйния устрем на Скерцото, да се излади на благородната красота на земния живот в Адажиото и заедно със солиста-бас да утвърди като извод радостта в знаменития Финал, целта на изпълнението е постигната.

Но да напомним, че Деветата е била пробен камък за всички, които са се залавяли с нея. Неизразно изпълнението ѝ от Рихард Вагнер (едва през втората половина на миналото столетие) е било посрещнато като „откриване на произведението“.

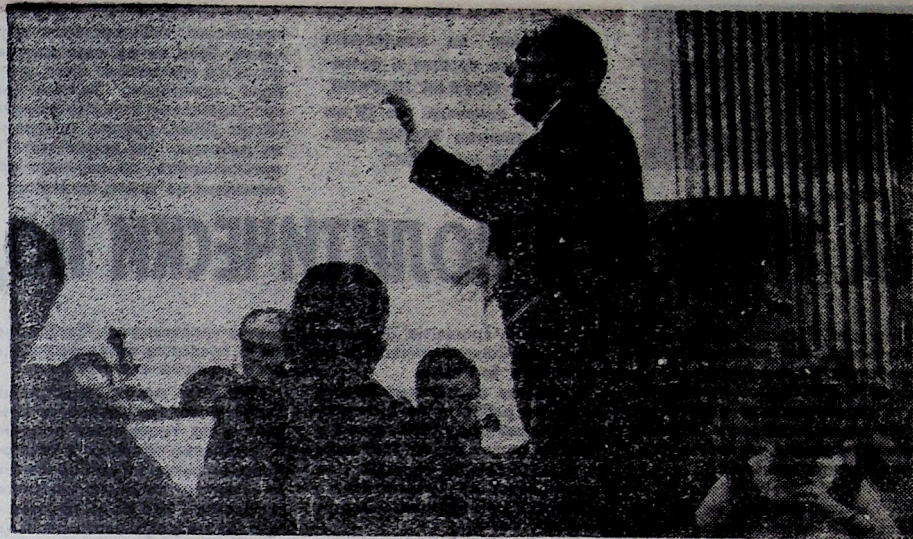
С какво се отличаваше изпълнението, което чуваме в неделя вечерта! Още от първите тактове пролича стремекът на диригента Илия Темков към благородство на звука, трепва и ясна мисъл, ревностно съблюда

вана на художествената мярка. Така първата част, макар и да позагуби откъм непосредственост на въздействието, спечелена в единство, логика и понятност на развитието, а в крайна сметка — в по-висока естетичност. В сравнително сдържана динамика прозвуча и Скерцото; известни са твърде разнообразните програмни „толкувания“ на тази част от различни музиковеди. Едни чуват тук тътена на битка, завъна на саби, цивиленето на коко, други (Ромен Ролан) — танц на нимфи! Толкова повече уважение заслужава подходът на Темков: той потъва в Скерцото. . . музиката. В тази концепция изпълнява хармоничните дръзновения на Бетховен (веригите от модуляции по терци издолу), разнообразието на фактурата, отразяваща богата музикална образност при единна ритмична пулсация, а в Трето можахме да се насладим на чисто виеско изящество, неизвестно защо „забравено“ при някои изпълнения на Деветата.

Със своите гигантски размери и сложни вариационно гла-

соведене Адажиото е трудна за дача за оркестър и диригент. Темков и русенските филхармонични сполучиха преди всичко в настроението, токовата наситеност и широкото дихание на фразите (особено красиво и благородно прозвучаха виолите и виолончелите във втората тема). По-малко бе постигнато в тази част откъм развитието. Известното с трудността си валдохорново соло бе изпълнено отлично от Крум Маджароз.

В грандиозния финал на симфонията способността на Темков да пести и уменията му да изгражда постепенно бяха извънредно полезни. Това позволи да бъдат разширени границите на конфликта при повторното прозвучаване на „фанфара на ужаса“, да се получи рядко последователна еволюция на „темата на радостта“ от състояние на заподиг до пълногласно възтържествуване. Солистите в концерта, гости от Братска Румъния, се проявиха като отлично исполвани певци, облядаващи солидна музикална кълтура и вкус към ансамбловото пее

не. Хорът — БХК „Св. Обретенков“, отново защити репутацията си на първокласен колектив с неограничени звукови възможности и изряден професионализъм. Напоследък прави впечатление напредъкът му в обогатяване на певческия шрих.

Не можем да не отбележим с ласкави думи основния участник в концерта — оркестъра на Русенската филхармония. И в неделя той беше на висота:

единство в отделните групи, чистота на интонацията, естествено, нефорсирано звукоизличане, пълно покритие на техническите трудности отличава неговото свирене. Към това трябва да добавим безсъменната творческа индивидуалност на оркестъра като цяло, изявеното му ансамбловото музикантско лице, обуславящо уменията му ДА ПРАВИ МУЗИКА по-добре от

всеки друг извънстоличен колектив.

На Русенската филхармония, нейкия главен диригент Илия Темков, Капелата и четиримата румънски гости се удаде да стигнат до сърцата и с могущия Шилеров призив „Птегъонете се милиони!“ и да сложат внушителна удивителна на Осмите Мартенски музикални дни.

Димитър МАНОЛОВ